

Itaq³ nati n^o pot^o n^o creata hanc nisi subsist^o in univ^oica
 b^oli. In capacitate u^o o^obedialem, univ^oicis etiam est sub-
 sist^o Dei absoluta, qu^o univ^oicis tribus Divinis Personis.
 Advertendum in univ^oicem fieri univ^o ad subsist^o absolutam, non
 ad lela^oas, nec n^o Summa id^ontas, q^o est inter centum Divinam
 et Personam id^o impedit. Nam Pater co^oiat Filio nam^o Divinam q^o
 uiv^o Paternitatem, cum in inter nam^o et Paternitatem de sur-
 eadem id^ontas. Si q^o humanitas univ^oicis immedie subsist^o
 Divine absolute, et n^o lela^ois. Deinde probat^o ex eo q^o de
 fact^o exhib^oim est, q^o humanitas univ^oica est Verbo immedie
 et n^o cent^o Divine: q^o ponit univ^o absolute subsist^o, qu^o in
 univ^o, et frate univ^oicis Personis

Ob^o. 2°. Hac univ^o ad subsist^o Divi-
 nam absolute, nec e^o univ^o ad nam^o, nec ad Personam: q^o
 est impo^ois. Contra p^obat^o q^o P. P. et concilia has duas tm univ^o
 ones sublates agnosunt. an^o p^oet, in primis, n^o n^o e^o ad nam^o
 q^o hac in Deo dari non potat, ut p^obat D. Thom. 3. p. 9. 3. a. 2.
 et 4. ibid. Deinde n^o e^o ad Personam, q^o Persona e^o in-
 univ^oicabilis, subsist^o u^o Divina ad quam dicimus fieri ubi-
 lam univ^oicem univ^oicis est. Retur^o hanc univ^oicem posse le-
 vocari ad univ^oicem ad Personam, q^o est ad subsist^o et q^o
 q^o illam q^olibet Persona periret homo

So. Nulla substantia singularis pot^o
 e^o q^o n^o sit supposit^o: sed hic homo constans na^o humana e^o,
 Divine subsist^o absolute n^o e^o supposit^o: q^o impo^ois e^o ta-
 lis univ^o. Retur^o distinguendo an^o, univ^oicem d^o nullam
 substantiam singulari pure creatam e^o, qu^o non sit supposit^o,
 negans de substantia q^o n^o est creata: at u^o hic homo u^o
 includat subsist^o Divinam absolute n^o est creata, qu^o
 p^o p^o non est mirum si non sit supposit^o, cum ex univ^oicis
 subsist^o absolute n^o est univ^oicabilis, q^o e^o
 de loc^o supposit^o

Articulus Quintus.

Creatura subsistens alicuiam possit trahi nam
Secundum partem unam est inter Th. cum I. Thom. 3. p. q. 3a. 1. quod
creatur et sequitur Joan. de Incarn. disp. 13. sect. 1. Quisquam
in eius probo adiungamus advertendum est, cum quatenus
subsistens creata alicuiam nam trahi possit, intelligere non
ante aliqua unione, qua non alicui uniri potest, quin sepa-
retur a propria natura, cum ex hoc modo se pugnet ab illa sepa-
rari. Quo posito probatur hoc sensus. Subsistens creata est minus.
Sed minus non prestat suum effundere, nisi leuissimum quod id
significatur: quod non potest alicuiam nam trahi. Maior a sebo probatur
est. Minor probatur ex imperfecta modo existentia, ut non est
minuta, ut censetur pendere a subiecto, et pro sua existentia
immediate illi inherere. Contra patet, quod si minus subsistens
alicuiam nam traheret, ratio uero illa identificaretur, quod
est impossibile, nam non dicitur illa natura esse idem creatura inter se.
2. probatur exemplis, quod impossibile est
ut per Verbum Michaelis V. G. Gabriel sit in hoc, pro seorsum
huius hominis aliam sedere, quod in hanc huius accidentis, a se
ut inherere est non a sebo, nisi quod Verbo seorsum, in hanc
sunt modi: quod uero subsistens sit minus, et impossibile est, ut
illam trahi a sebo a propria natura. 3. quod accidens le-
uissimum distinctum non prestat suum effundere, sed prestat
subiecto, nisi illi pro in hanc uero uero: quod nec minus suum
prestat, nisi immediate pro sua existentia a sebo modifica-
ta dependeat. contra probatur, quod si accidens leuissimum distinctum
non pendet mediante unione a suo subiecto, pendet
a sebo immediate: quod a sebo censetur: sed impossibile est acci-
dens distinctum leuissimum pendere a sebo a sebo: ut
nullum sit, quod ab illo distinctum seorsum existere non
possit. Contra ostenditur, quod ut est proprium accidentis dis-

vinci leali prestare suum e sumi palem subro media in hura,
 ita e p pnum modi illum prestare pendendo immo q suam
 unitatem a le modi pata. Et p bar ultenud, q certum genus
 pae, certum etiam genus informacionis requirit, a quo ex-
 trahi minime potest. Uq. accidens dicitur cum leali informat
 sub sumi illi in hura, nec pini potest ut aliter informet:
 q modus leali etiam hoc genus affirandi lem cuius est
 mui, nimirum pidentitatem cum illa, a quo extrahi mini-
 me potest.

Sanctam in opioim q suam hic p bali-
 litatem, cum nulla contraditio manifesta a pareat tenent
 sionis in S. d. i. q. 4. De ham. ibid. dubio ulto ad 14.
 et a h' non pauit, quos se fert bar. cit. Sct. conuicio su-
 km est, q n' est deie fundum Deo, nisi quod implicat
 contraditionem: sed nulla certit' coes quod Subsistia
 creata alienam tret nam: q' il Deo uniedendu est.
 Maior ex his est certit'. Mth. p bali, q' in primis non im-
 plicat ex p. n' q'ue trahit, q' na humana Christi Dni
 trahit q' Unionem ad Verbum Divini. Non implicat ex p.
 ipsius Subsistia, q' minus distinguit' lelas. Divis as
 Diva na, quam Subsistia creata a na creata, et in na
 humana potest uniri le vi Divi, q' unia tur na: q' et
 Subsistia creata potest uniri a h' na na. Reperit impli-
 care ex p. Subsistia. Et d' exemplum die le les' Divis
 n' ce mos, sed actus perfectio mos, et p' p'ia posse ad h'
 b'na unionem trare nam assumptam: et Subsistia cre-
 ata sunt modi, q' nec p. id unitatem, possunt trare
 nam alienam, nec p unionem cum illa, um sint inca-
 paces unionis

Obj. 2. Non minus Limitari p'nerum ad
 Lineam quam trit, quam Subsistia ad p'na nam: se d' q'
 etum pot' aliam atq' aliam Lineam d' h'is trare: q' Et d'

Resur. regardo maiorem, et si n. punctum nati limitatur
ad unum tm lineam trandum, pot' d. vinitis plures trais.
et la. est qd' distinguit' leat' a linea, et solum illi d. est
ut pluribus in locis, seu lineis a Deo ponatur, qd' n. le. pug-
nat, qm' una a Deo posita d. vinitis tribus in subsis. ius
suum tribuit q' sum' partem: ita et quatuor positi plumbi
in lineis unam quanc' trahit. at uo' Subsistia creata, cum
sit m'is non pot' separari a n'is cuius est m'is

Ob. 3. Non implicat eundem modum
afficere duas res distinctas leat' q' eadem Subsistia ponit. sal-
tem d. vinitis hanc duas res. an'is q' bari q' inharia n. tm a f-
f'ic' accidens quod trahit et unit' subto, sed et ipsam Subsistiam
ipsum unit' accidens: et generat' passivas q' in m'is, et id e-
stificatur cum f'ia: q' est loci modus non implicat sit afficere
duas res leat' distinctas. Resur. distinguendo an'is, a f'ic' i-
unt n. modi illi duas res, unam intrinsecam, extrinsecam
ut videre est: at uo' Subsistia cum sit m'is non potest n'is
afficere, nisi intrinsecas. Aliter n. quom' in loci tri unum
p' se cum illa afficiat' d. vinitis modi illi sunt facti d. vinitis
accidens a subto, et f'ia amā, et q' p'ia duas res leat' dis-
tinctas possunt afficere, nimirum illa q' dependet et intrin-
secas, et illam a qua dependet, extrinsecas: sed Subsistia n.
est dependens a sustentante, nec e' potest, cum f'ia re-
ddat n'is independenciam a subto. Unde le. argueri potest
argumentum q' cum Subsistia sit m'is illis opp'is, q' est
f'ia'is independens a sustentante, a qua illi modi sunt f'ia-
les dependens, non poterit cum illis univocare

Ult. f'ia'is nati est dependens
ab hac m'is: et n. Deus pot' efficere, ut plures sit imp'iet:
q' et ut eadem Subsistia sit multas a f'ic'at' n'is. Resur. re-
gardo uniam, et la. est qd' f'ia'is est distincta leat' a m'is
et a f'ia'is ut m'is univocare unum u' illa e f'ic'at': et Subsistia

nec ita distinguuntur a nā utrius est mūs, nec ullius unionis ca-
 pax ei pot. Inquirendum ulterius erat & saltem de pte
 concedenda ut subsistētia q̄ pot̄ dicitur plures trari nāi, q̄
 accideret si n̄ est mūs, sed res a nā reat̄ distincta. P̄m
 affirm̄ tenet Valentia. 3. p. disp. 1. q. 4. punct. 5. q̄ nullam ibi
 recipit implicationem. Negativa in ueris est. et p̄bati q̄ sub-
 sistētia n̄ pot̄ ēē nisi mūs nē subsistentis, ut p̄bati est q. 4. art.
 4. sed ex loci modi implicat ut dictum est afficere intrinsicē
 plures nāi: q̄ absolute impositis est subsistētia, q̄ a trari a
 p̄p̄ia nā possit trari

Articulus sextus.

De concretis substantiis de facti dicant sub-
sistentiam et naturam.

Non distinguimus in hoc concretis 2. ^{ana} substantiarum, a concretis ^{ant}
 sed q̄ de yd̄ dicitur sicut, de illis et dicitur intelligitur, cu
 eadem in utroq̄ dicitur nāi: sed posita conexione, subsistētia
 cum nā in eandē exquirimus & concretas, v. g. homo, Petrus,
 et de facti dicitur nāi et subsistētia, h̄ tantum dicitur nāi
 facti, et consistit subsistētia. Probabiliter igit̄ nāi est nāi
 et subsistētia dicitur de facti, q̄ ut planius fiat adverte,
 ad hoc ut substantia ponatur in praesenti n̄ sufficere q̄ sit com-
 pleta in loci nā, si n̄ completa est haec humanitas, quā
 nemo ponit in praesenti. sed nāi dicitur ut absolute sit um-
 pleta in suo ḡe p̄ ultimum trari quem pot̄ heri, id ē per
 subsistētia. Deinde aduertendum res poni in praesenti loci
 eius q̄ dicitur de facti, non loci connotati. v. g. album non
 ponit in praesenti loci substantiā quod connotat sed loci absolute
 quam dicitur de facti. Hoc posito p̄bati est 1. substantia praesenti
 res ponunt in praesenti loci subsistētia: q̄ concreta substantiarum
 de facti etiam dicunt. an: p̄bati q̄ aliquis nulla loci

Et obquam abstracta n̄ ponantur in praeiis, L. subia in h̄
rens, si potis est. Contri p̄ bati gr̄ id quod est lāo po
nendū in praeiis dicit de facti.

2. Homo v. g. p̄ca dicit de facti
mam et fram̄ gr̄ ex illis componit, et sic unus p̄ se: sed
ex subsistia et n̄a et homo sic unus p̄ se: q̄ aequē facti
nam et subsistiam adsequat. 3. concreta accidētis
cant de facti inh̄niam: q̄ concreta subiarum de facti
dicunt subsistiam. an̄ p̄ bati gr̄ concretū accidētis
facti dicit fram̄ actu informantem subiuū: sed actua
lis infirma h̄o incedit inh̄niam: q̄ de facti concretum
accidētis illam dicit. et confirmat, gr̄ concretū accidē
tis dicit de facti accidētis n̄ solum completum ultimo
in gr̄ accidētis, sed et in gr̄ entis: atqui in gr̄ entis
completur facti q̄ inh̄niam: q̄ de facti illam dicit. unde
pet̄ ex pari loc̄, gr̄ eodem mō quod hoc se h̄et inh̄niam
rū accidētis, atq̄ subsistia rū subia, ut ex q̄ n̄ m̄is
est complementum et terminus

4. Ex modis incarnationis argumentor.
Verbum Divinum assumpsit hanc humanitatem et n̄ hunc h̄o
m̄iū, non aliunde nisi gr̄ n̄ assumpsit nam subsistentem: q̄
hic h̄o de facti dicit subsistiam. lāo v̄o ob quā illam dicit
de facti n̄ est identit̄ q̄ dat̄ inter m̄iū subsistia et
nam modificatam. eadem n̄ identit̄ dat̄ inter m̄is acci
dentales et les modificatas, concreta m̄ a billis deductas
de facti dicunt m̄iū et annotant subiuū. Ut dicitur u. g.
de facti dicit ubi et annotat len̄ q̄ ubi dicitur. sed lāo ē
gr̄ subsistia efficit unum q̄ se cum n̄a, q̄ n̄ efficit unū
accidētis cum subro. Hinc et pet̄ concreta subiarum
distingui ab abstractis ex n̄a lej, cum n̄ subsistia q̄ dicit
de facti q̄ concretum distinguat̄ ex n̄a lej an̄ quā efficit
a pot̄ n̄ compositū ex ip̄a et n̄a etā et distinguat̄ ab illa

Quod si verum est in concretis primam substantiam, n̄ minus verū ē
 in concretis 2° Nam quædam de his hie ho ad hanc substantiam
 ita h̄ ad substantiam humanam in communi: q̄ si hie ho d̄b̄t̄
 h̄ ex n̄a lej ab hac humanitate, h̄ ē in un̄ ita d̄b̄t̄
 ab humanitate un̄. quæ de re videtur. Ivar. disp. 34. sect. 8. n̄. 3.

Et hæc opinio p̄b̄abilior mihi videtur,
 Ivar. in disp. 34. sect. 8. un̄tiam amplectitur, assentitq̄ concreta
 substantiam in se habere substantiam, sed de unnotato in illam dice
 re. Probant, q̄ hie ho, ostendo s̄ro D̄no, de unnotato m̄
 dicit substantiam. Sed eadem est res de aliquis subia concre
 tis: q̄ oia de unnotato dicunt substantiam. Maior p̄b̄ati quia
 si humanitas assumpta a verbo D̄no d̄m̄t̄r̄tur, in illam q̄
 se subiacet creata substantia, est adhuc hie idem ho, ut docent
 S̄. C̄. ubi hæc humanitas assumitur a tribus D̄nis Personis
 cet̄ m̄ hie ho, ut docet D. Thom. 3. p. 2. art. 6. et in 3. d̄t̄.
 1. q. 2. art. 4. et alij quos refert Ivar. 1. pm. in 3. p. disp.
 13. sect. 2. quod non præter verum est, si hie ho de pat̄r̄ d̄icet
 substantiam; nam multiplicata p̄t̄r̄ significat, n̄n̄ est plus
 res homines

Argumento respondebis negando maiore
 concedendo q̄ ad eius un̄firmo un̄, manere adhuc hunc ho iem loci
 n̄a. Cum n̄ humanitas sit quædam p̄cipua pars et p̄a hu
 cus hois, a qua sumitur denominat̄, illa manente, semper sen
 cet̄ manere hie homo. Deinde concedendo humanitatem
 hæc si assumitur a tribus D̄nis Personis simpli se hie
 ho iem ob eandem loci, q̄ ut cent plures, opus erat mul
 tiplicatione n̄a, tam n̄ in Logica d̄b̄t̄r̄ est ad multipli
 ca h̄orem substantiam, le quon̄ multiplicat̄ h̄orem p̄a

2. N̄a d̄no maiorem idem itatem h̄et
 cum Personis D̄nis, quam quæ un̄ creata substantia un̄,
 sua n̄a: sed hie Deus n̄m dicit de pat̄r̄ D̄nam Personam
 q̄ nec hie homo dicit p̄t̄r̄ substantiam. am̄ Maior p̄t̄

cum subsistētia creata a p. sui distinguantur, Personam di-
nā, in uerba liter. Min. ostendit, qd si hic Deus significet
de facti dinam Personam, diceret oēs, qd iam n̄ est hic Deus.
Necir negando coniam, licet n̄ hic Deus de facti n̄ dicat di-
nam Personam, dicit in subsistētia Dei a voluntate. Vnde
p̄ supra opore facile loqueri pot argumentum. Deinde
nā Dinā etiam in tribus Dinis Personis est hic Deus
et non plures, qd ad p̄sentem opus erat nā multig li-
cāone.

Reverte in hic Deus, qd si posse
uenerando eternum Patrem, et nunc de facti significari pater-
nitatem, quam facti includit: posse summi p̄ ut a voluntate
a Personis Dinis, et nunc significat de facti subsistētia di-
nam, a voluntate, cum qua primo unerescit: potest uero
connotare dinā le hōi, cum qd, et unerescit secundario.
Exemplum ē, te n̄ uis ad equum in concreto accidens, qd p̄
maris cum mō in hōi, secundario cum sub̄ unerescit, p̄
p̄cipū s̄ semp de facti dicit in hōi, et unnotat sub̄.
Nē qd hic Deus, cum primario unerescit cum sub̄ hōi a b-
soluta, illam de facti significat, de unnotatio pot significare
dinā hōi, cum qd secundario unerescit. Nā in creata,
cum primario et a hōi cum sub̄ hōi creata unerescit,
illam in dicit de facti ē in hōi ulterius potest unnotare

3. Obj. Hec propositio, hic hōi ē Deus,
ostendit hōi Dno est uera p̄ conuincationē idiomati.
qd concreta substantiam n̄ dicunt de facti subsistētia. Proba-
n̄ conia, qd si de facti illam diceret et hic homo oben-
so hōi Dno diceret de facti subsistētia dinam: qd hōi
hic homo est Deus est essentialis. Sed p̄ dicatio essentialis n̄
est uera p̄ conuincationē idiomati, sed absolute: qd est.

Argumentum ut leas aduersendum ē un-
muniōem idiomati ut docent S. S. de mutua attribu-
torum p̄ dicationem inter duas nās, in qd idem sub̄ hōi

suppositum. Nam qm' due p[ar]t[es] de eodem sup[er] p[ro]p[ri]etate sub nat[ur]a
 unnotantibus etiam sup[er] p[ro]p[ri]etates indivi[du]i unius n[atur]e illarum
 possunt dici de indivi[du]o a se invicem n[atur]e, ut viter tenent L. l. ad B.
 p. q. 1. art. 1. V. G. calor et dulcedo dicunt de eodem sup[er] p[ro]p[ri]etate
 hoc p[ro]p[ri]etate hoc calidum dicitur dulce, et hoc dulce calidum, etc.

Unde p[ro]p[ri]etate univ[er]saliorem hanc p[er] m[od]o p[ro]p[ri]etate univ[er]saliorem.
 Et misterio q[ue] incarnatio sup[er] p[ro]p[ri]etate Divini subditur in n[atur]a hu-
 mana et Divina. Unde multa q[ue] dicunt de Deo, dicunt de hoc
 homine, et vice versa, qua de te vide Ivar. 1. tom. in B. p.
 disp. 35. Una igitur conditionibus q[ue] assignantur ad communi-
 cationem idiomatum e[st] ut p[ro]p[ri]etate n[atur]e sit centralis, nec n[atur]a.
 Unde h[ic] p[ro]p[ri]etate h[ic] e[st] homo, p[ro]p[ri]etate h[ic] e[st] intellectivus, n[on] sunt p[ro]p[ri]etate un-
 miv[er]saliorem idiomatum. Ad argumentu[m] q[ue] iuxta h[oc] negat
 an[im]a, illa n[on] p[ro]p[ri]etate h[ic] homo est Deus, est centralis, q[ue] h[ic]
 homo de p[ro]p[ri]etate sig[na]t[ur]e Divini p[ro]p[ri]etate Sonam. Nec inde sequitur hanc
 Deus e[st] homo, sicut p[ro]p[ri]etate centralis, q[ue] h[ic] in illa non
 dicitur nisi p[ro]p[ri]etate Sonam, sicut abstrahit a Divina et humana, et
 si illa sit analogas. Non est n[on] in univ[er]saliorem analogum in
 studi[um] in univ[er]saliorem, sicut n[atur]a accidens q[ue] est analogas in elu-
 ditur in substantia q[ue] e[st] univ[er]saliorem. H[ic] t[ame]n n[on] sunt p[ro]p[ri]etate huius loci

Et si h[ic] 2[us] s[er]m[one] minus p[ro]p[ri]etate alicui vi-
 deatur, non est in diffinitio p[ro]p[ri]etate, superioris t[er]m[in]i argumentis.
 Ad p[ro]p[ri]etate n[atur]e d[icitur] substantiam ee in conditionem ut substantia
 ponat[ur] in p[ro]p[ri]etate, sufficiens, ut de unnotato dicatur. Ad 2[us]
 in p[ro]p[ri]etate sig[na]t[ur]e de p[ro]p[ri]etate man[us] et p[ro]p[ri]etate, q[ue] sunt eius p[ar]t[es]
 substantiam e[st] h[ic] et complementu[m] n[atur]e, p[ro]p[ri]etate n[atur]e opus e[st]
 ut de p[ro]p[ri]etate dicatur. Ad 3[us] dupliciter t[er]m[in]i potest, 1[us] ne-
 gans accidens dicere de p[ro]p[ri]etate in h[ic] n[atur]e, quod s[er]m[one] p[ro]p[ri]etate
 placet cum n[on] sit nisi quo mediante decidens p[ro]p[ri]etate ad
 h[ic] eodem m[od]o dicitur a contrariis accidens, quo ipsam se b[er]m[in]i,
 n[on] in univ[er]saliorem ut in illa sint vera, quod in univ[er]saliorem
 adhibent, satis e[st] si in h[ic] n[atur]e dicatur de unnotato: h[ic] una

cedendo concretionem accidentis de facti dicere inhærentiam, et re-
gundo concretionem subiecti dicere subsistentiam. Maior laudat q̄
accidendo præter modum inhærentiæ, dicit etiam subiectum: neq̄ uno
talius utrumq̄ dicat, dicit modum de facti: at uo concretionem
substantiæ, præter subsistentiam, quæ reddit nam independentem
tem, nihil dicit, hanc q̄ dicit de connotato. Vbi aduertit q̄ as-
serunt subiecti concretionem dicere facti subsistentiam, non tenen-
do pendere concretionem accidentis dicere de facti inhærentiam.
Nam inhærentia est mixta quodammodo extrinsecus, q̄ respicit ex-
trinsecum subiectum: subsistentia uo est mixta uo intrinsecus, q̄
reddit nam independentem ab rei extrinsecis sustentante.
Ad 4^m. negati contra ut n. Verbum
Diuinum dicat assumpsisse hanc humanitatem, et n̄ hunc
hominem, satis est quod hic homo de connotato dicat subis-
tentiã.

Questio Septima

De ijs quæ a præteritis exulant substantiis
Articulus Primus.

Deus excedat omne predicamentum.

Non agimus de subiectis incompletis, de his n. nullum e dubium
nullumq̄ esse fore in præteritis si Gabr. vi. 1. dist. 8. q. 3. Metaph.
dist. 12. art. 2. et alij Deo Deo in præteritis n̄ assignarent.
Bonum finitum est q̄ inpositum est q̄ de duobus quælem habet
vna q̄ sub aliquo præterito collocante, nec Diuina simplicitate
nec in finitum se pugnat, quod probant q̄ talis inpositio
est loci, q̄ solum huiusmodi in conceptibus, et nihil a
p. lej ponit, aut supponit in le composita. Sed hoc fun-
damentum in Logicis resolutum est ubi demonstratur

compositiorem hanc quae Deo concedit eius infinitati se pugnare.
 et dicitur p. bati. Ab unitate infinita qualis est Deus nulla
 ratio generica potest abstrahi: sed hoc se pugnat cum qd. positum
 sub aliquo praetere: q. etiam Maior p. bati. quae cumq. ratio gene-
 rica abstrahi non concipitur ut ult. perfectio: sed in ente in-
 finito, nihil potest concipi, quod non sit infinite perfectum. q. nulla
 ratio generica potest ab illo abstrahi. Infirmat maior q. ratio
 generica. semp. concipitur cum a priori ut unitati et per-
 ficiatur q. unitati, quae est quati pra. et perfectio generis: sed
 quod ita concipitur, potest aliquam perfectionem adhuc conse-
 qui: q. non est ult. et infinite perfectum. Vlt. q. quidquid positum
 in praetere, l. e. species substantiae, l. individua, l. individuum, quorum necu-
 trum in Deo concipi potest. Non primum, neq. secundum, q. Deus nec
 multiplicari potest in pluribus, nec de illis ulterius praedicari, qd. ad
 Deum generis et speciei ratio naturae est. non 3. q. ut individuum conue-
 nit in se ipsa cum aliis: Deus vero non potest cum alio unvenire.
 Nam nec dicitur salubris ordo in creaturam, quo unveniat, iam non
 esset aliorum Deus, q. ratio est finita et limitata: q. nullo
 modo potest poni in praetere. Obj. iii.

Idem minus se pugnat compositio ex natura
 et proprietate quam ex genere et unitate cum divina simplicitate et
 unitate: sed compositio ex natura et proprietate q. locum uncedit
 in Deo: q. et concedit compositio ex genere et unitate. Maior p. bati,
 q. utraque supponit natura qd. q. fieri. Min. pat. q. nostro modo
 intelligendi concipimus in Deo nullum distinctum a divina essentia
 esse de aliis q. attributis. Retur. negando maiorem. Et cum
 firmoem dico compositionem ex attributis et natura nihil divinae
 simplicitati et unitati detrahens, q. utrumq. extremum un-
 positionis concipit ut actus: ac ratio in compositione ex genere
 et unitate, natura concipit ut passivum; atq. a deo supponit aliqd. qd.
 q. fieri. Non ita compositio ex attributis et natura divina, nam in
 natura semp. concipitur infinita perfectio in se genere

Quia Vultum Deducta Deus ponit in praei. id
 .n. non videtur repugnare max^e auctoritate. D. Thom. q. 9. 7. de
 pot. art. 3. et in 1. dist. 7. q. 4. art. 2. dixit Deum ad praei
 reduci. Respondendum in est negativum. et ratio est quia illa q. reducunt
 ad praei non sunt contra completa, sed quae in compositione
 entium completorum cadunt, quorum beneficiis ingrediuntur praei
 num. qd. contra completa et offero repugnare planum est. Nam
 illa in reducuntur quae deserviunt affectione praei. V. G. ma
 prima et pa. subtilis, q. n. hant perfectionem in ea latere
 sine quam produrat praei substantia, et prope ad illud reducuntur
 num. Deus aut. est in spiritu effectus, et in spiritu coelestis doni
 affectionem praei ad se.

Unobis in. Christus Dominus ponitur in
 praei: sed ^{us} est Deus: q. Deus ponitur in praei.
 In silis in syllogismo tam dicimus in logica non valere con
 nam: sic n. debuit colligere ut est bonus: q. aliquid qd. est
 Deus ponitur in praei, q. ponitur d. Dominus. Instabis: q. tal
 tem reducitur in e. Deum ponitur in praei, q. ponitur d. q. q.
 est Deus. Respondo: id n. de ponitur reducitur, sic n. ponitur illa
 q. deserviunt affectione praei, quae ma. est Ricard. in
 1. dist. 8. art. 4. q. 7. Nisi minus proprie loquamur, quo
 sensu D. Thom. cit. lo. est explicandus

Articulus Secundus.

Christus Dominus ponitur in praei

Christus ut praesenti loco accipitur sicut nati^{humana} et divini sub
 sistens in Verbo. Respondimus q. ex natura humana d. Verbo
 d. Verbo fieri unum p. se, non in se ipse, sed in loco p. se.
 De ratio est completa aliquid huius detrahit compositioni
 cum. n. natura humana ad hypostasim sit assumpta, huius

possit esse ens completum, ut patet in Relativis Divinis quod sunt ea-
 ra completa et transit nam Divinam, Liquid o constat ^{um} D. esse
 unum p se in loci Persona, quod uterius p bar' q' unis na hu-
 mana ad verbum est subiectis: sed unio subiectis, et quoad
 entitatem et quoad effum n pot dari nisi ubi fit unum posse:
 q' d' unio est unum p se. Maior est definita in concilio late-
 ranensi. Dominon nulla pot esse dubitatio: q' int d' unum
 p se in loci persona, q' unio facta est ad personalitatem Verbi.
 Deinde q' n pot q' illam effici unum p se in loci na, ut iam
 ex D. Thom. demonstravimus: q' fiat unum p se in loci persona:
 nec n fingi pot genus aliud in quo fiat unum p se median-
 te tali unione.

Affirmo igitur q' p'mi huius D. Tom. 3.

Met. cap. 9. 7. sect. 3. dicitur D. Thom. 3. p. 2. art. 3. que
 etiam sequitur Vazg. de Incarn. disp. 16. cap. 3. Item ibide
 q. 16. art. 1. in commentariis, et ab eodem Thobari loci d.
 est verum induum humanis, uniuscuiusq' nam humana nobis
 cum partiat, ut D. Thom. ut d. demonstrat: q' est cum
 te liquor huius ponit in pranti. Contra patet, q' induum ponit
 n in pranti sua opij: sed d. d. est verum huius induum:
 q' ponit in pranti subie. q' p'bar' ulterius q' si concludere
 h' a pranti est q' p' infinitatem Divina na: sed hanc n impedit
 q' d' d. Probat Thom. Na infinitas p'ca n ponit in pranti,
 q' n patit compositionem ex p'ca et d'na: sed d. d. oie na
 humana subit eam compositionem: q' ponit in pranti. Maior
 est certa ex superior' art. Min. etiam q' na humana est
 finita et Limitata. Dicit n esse maiorem locum ob quam
 a pranti concludat' loci na Divina, quam ut in eodem ponat'
 loci na humana. Id n falsum est, nam ad hoc ut excluda-
 deretur, opus erat ut nihil heret, cuius loci poni posset in
 pranti, cum hoc sit requisit' na: ut iis ponat' satis ob
 q' d' aliquid unioneat cuius loci eam ingrediat' semem.

Antequam in argumenta in oppositiōnem hanc adven-
tandum ē Subsidiā nō esse necessariā ingrediendi pronuntium
sed in conditionem sine qua non: locū ubi hanc ingrediendi
pronuntium Subiectū de naturā Subsidiā completa. V. g. τὰ οὐκ ἔστι
Πέτρος ponitur in præiō nō est Subsidiā sed humanitas, con-
ditio in sine qua non est Subsidiā, q̄ est complementū
nā, non in dīcā, sed in lōi suppositi. a litera nō si sub-
sidiā est τὰ hanc ponendi in præiō, q̄ si et nō dicitur
hanc in illo ponitur, q̄ nō est factum, q̄ Subsidiā nō
est Subsidiā completa, sed nisi Subsidiā et illius comple-
mentum, nec aliter q̄ est in præiō Subsidiā, quā pronuntium
in præiō quantitatis, nimirum dicitur, et bene suis li-
neā, quam hanc et compleet.

Obi. Aliter dicitur quod pronuntia nō possunt
dici univocē de dō: q̄ nō ponitur in præiō. anis p̄bri
q̄ hō de tali dicit Subsidiā creatam, ut et reliqui dicit:
sed in Christo dō est Subsidiā unigenita: q̄ hō nō dicit
illo univocē. Mundatū maior. q̄ hō dicit Subsidiā nā sub-
q̄ proportionatam: sed hanc est Subsidiā nā et creatā: q̄ est.
Meriti regardo prius anis. Ad unigenitū regalis maior. hō
in et reliqui gradus solum dicit Subsidiā q̄ abstrahit
hanc ab humana dō, creatā et unigenitā, ut hanc est sa-
tis proportionatā nā humana: humana q̄ est unigenitā ipsi nā:
Dicit q̄ cum ceteris unigenitā eminentior, potest eam et suis præ-
tare. Nā inde sequitur hōiem esse analogum, nam analogia
ē univocatiō ut iam dicitur summi in ceteris nā. Cum igitur in
X. dō sit vera nā humana, ut est in Socrate, hō et
de illo dicitur univocē, quemadmodum de quovis alio individo, nimirum
eodem nōie et lōi, et Subsidiā nō dicitur univocē de illo,
et de quovis alio hōie.

2. Christus dō simpliciter est infi-
nitus: sed omnis infinitus non ponitur in præiō: q̄ est.

Mauri probat qd spiritus D. e. Deus. Actus e. in finem loe nae Di-
 nae, et n. loe nae humana, atq. adoo argumentu. Solum concludit
 loe nae Divina q. e. infinita et increata n. poni d. in praenit, qd libe-
 ter concedimus. Negamus t. n. poni loe nae humana, cuius loe
 infinitudo non est, et simplr sit infinitus

3. Haec (hinc est homo) n. est rei de
 suo indivisio: q. male dicitur p. pra. e. in praenit subtra, qd est
 indivisum hominis. and probat qd praedictio rei de suo in-
 duo est nana: sed haec praedictio e. ho n. est nana: q. etia
 Min. probat qd veritas illius fundat in unione hy postlarica,
 q. in tempore facta est: q. n. pot. e. finitum aeterna veritatis,
 qualem hinc p. pra. nae. Actus negando and. Ad un finitum
 dicit veritatem illius p. pra. fundari in eo quod conhi o. h-
 nus hominis includantur in d. Dio. Unde n. pot. videri,
 qd unio inter humanitatem et Patrem ac Spm. S. est po-
 tis: q. etia haec et vit nana et vera ab aeterno. P. e. ho,
 Spis S. e. ho, nam Pater, nec Spis S. non includunt centum ho-
 minem, et unio sit pot. Veritas vero illius p. pra. d. e. ho, non
 fundari in unione, sed in eo quod ho includatur in d. facile
 et hinc pot. hanc p. pra. d. est ho, in hinc simplr. Veram
 fuisse, qd haec Deus est ho, Verbum Divi est ho, n. fuit
 vera, nisi p. sydochen, et n. sunt mere conringentia, cu
 Libera nae humana assummati ad hy postlar in Divinam.
 Non sunt in dicend. accidentales, cum unio facta sit ad
 hy postlar in et p. pra. ho de Deo et de verbo Divi dicant
 p. muni subsistentis, et n. p. muni adigentis. Sed sunt p. se,
 mo. Acti ignot, quem Latini posse hanc fieri unioem, et
 a. lo. mo. p. se, quem praedictum dicere personale.

4. Spis dicit facta totam nam in
 divi: sed ho n. dicit totam nam d. Divi: q. etia. Proba n.
 Maj. qd non dicit nam Divinam. Actus dicere totam nam
 humanam loem, quod satis ab ut sit veri hominis unum

ad locum uo. p. i. solum narium est ut dicatur totam nam-
com, quam induim in illa participat. Unde per sup. unio-
ne hypostatica posse unam eandem personam pluribus die-
paratis subiecti. Nam si Verbum Divinum et assumat
nam Angelicam, & u. centrat est ho, et centrat est Angelus,
et sub uisio subiecti collocaret uo. diuinarum narium, que
p. unionem hypostaticam in eodem subsisterent sup. quod
est posse. Nec n. rure temporis multiplicari p. sona. ad
Huius n. multiplicationem narium legitur subiecta multiplicari,
at uo. hac una est univocata in X. Dno, et multa nia in illis
subsisterent.

¶ Et. Per communioem idiomati multas
dicunt de Deo, q. dicunt de X. Dno. I. nari, seu mortui fa-
ipse, que non minus Deo repugnare uident, qua. et in praer-
ho. sed de X. Dicimus et in praer-: q. idem d. n. est de Deo
p. unionem idiomatum. Quod cum falsum e. sup. on. ut.
q. b. alium sit, falsum etiam est X. p. uni in praer- b. Re. in
p. n. is praer- b. cogitata e. ad distinguendas le. u. m.
centias, qua. p. p. si diceret Deo. et in praer- b. intiger-
mus et in illo. m. centia. Divina, q. repugnat, et in m. m.
centiam humana. que. includit in X. et cuius uo. ponit
in predicamento.

¶ Deinde leti. u. m. soar. 1. tom. in 3. p.
disp. 35. sect. 4. no. x. q. de X. Dno. dicunt. posse p. u. a.
municioem idiomatum d. n. de Deo; nam de X. Dno. a. f.
firmamus e. Personam compositam ex duabus naturis,
in verbo subsistentibus, quod de Deo nulla uo. dici pot.
Et uo. est q. de Deo. m. illa. predicata. dici. possunt. que.
dicunt de X. Dno. suppositione. mali, et n. suppositione.
simplici, hoc est, que. dicunt de Persona. seu. supposito.
te. substantie. ex. n. humana. d. hypostasi. d. i. a. ut. Mont. Mo-
ri, Nasii, et. al. at. uo. predicata. que. singli. dicunt de natura.

et de sup^o. Not reduplicative quatenus est subsistens in tali
 na, non dicunt de Deo, qd dicitur in de na humana, et de x^o.
 Dno, quatenus est in se ipso, et personam composita
 est. qd si dicunt de x^o. nisi quatenus sit nam humana.
 Hec in lais persequi n est hujus loci, p qd videtur for.
 ut. l. v. arg. i. tom. in 3. p. disp. 63. ano 26.

Ratio uo est qd sublimi in gradatione
 limitari a priori, hoc est, quod Logice dicitur tale est, qd les
 a priori de permittit. Unde provenit ut in alijs qd m^o, in ali
 js qd facti signati accipiantur. V. G. in hac, album currit, sub
 hinc qd m^o sumendum est, qd currit, cum sit actio prius
 ad suppositum: in hac uo album est accidens natio sumendu.
 qd pro facti, cum mate sit substantia, legi sanis dicitur.

Ad Caput 13. de Quantitate.
 m.

Quartio. 1.
 De Ratione Formali Quantitatis
 Circulus. Primus.

Proponuntur aliqua ad q. necessaria.
 em

Ratio formalis Quantitatis, quomodo et Reliquum actuum, n abunde
 melius deprehendit, quam ex effi qd sub h^o. Le. n. is n idem
 sit ac talis facti, cum hac, L, accidens sit in subto, L extra sub
 um semp datur effi uo facti in in subto dari pot: h^o is il
 lam includit natio. Accidens n n aliter prestat suum fra
 Lam effi, quam communicando sua entitatem Subjecto,